

Pyhän Kolminaisuuden päivä, jota vietetään helluntain jälkeen, aloittaa pitkän ajanjakson, joka päättää kirkkovuoden. Tätä ajanjaksoa kutsutaan kirkkovuoden juhlattomaksi puoliskoksi, koska se ei sisällä mitään sellaisia suuria juhlia, jotka liittyisivät Jeesuksen elämään. Kuitenkaan tämä ajanjakso ei ole yhtään sen merkityksettömämpi kuin aikaisempikaan. Voimme oikeastaan todeta, että Pyhän Kolminaisuuden päivä säteilee kaikkiin tuleviin päiviin kuin aloittaakseen kaiken työmme ja päivämme Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimessä. Ja kuitenkin meidän täytyy myöntää, että emme tavallisesti anna Pyhän Kolminaisuuden mysteerin vaikuttaa elämäämme tai siihen, miten toimimme. Eräs nykyajan teologi kirjoitti purevasti: "Näyttää merkitsevän vain vähän niin opissa, uskossa kuin etiikassakin, että Jumala on Yksi ja Kolme". Pyhä Kolminaisuus käsitetään mysteeriksi vain niin pitkälle kuin me pystymme sitä ymmärtämään.

Kun ehtoollisliturgia tuo tämän suuren ja pyhän mysteerin jälleen kerran eteemme, se näyttää meille pienuutemme sen, että olemme syvästi harhateillä. Olemme oikeassa, kun sanomme, että liturgia tuo tämän mysteerin *jälleen* eteemme, koska todellisuudessa se on läsnä ja seuraa koko Jeesuksen elämää joulusta lähtien. Itse asiassa se kulkee luomisesta lähtien koko historian saatossa. Juuri tätä tarkoittaa uskomattoman kaunis kohta Sananlaskujen kirjasta. Teksti näyttää meille Jumalan persoonan viisauden todetessaan:

"24 Kun synnyin, ei syvyyksiä vielä ollut,
ei lähteitä tuomaan niiden vettä.
25 Ennen kuin vuoret pantiin sijalleen,
ennen kuin oli kukkuloita, minä synnyin,
26 ennen kuin hän teki maat ja mannut,
ennen kuin oli hiekan jyväkään.
27 Olin läsnä, kun hän pani taivaat paikoilleen
ja asetti maanpiirin syvyyksien ylle,
28 kun hän korkeuksissa teki taivaan pilvet
ja sai syvyyden lähteet kumpuamaan,
29 kun hän pani merelle rajat,
loi rannat patoamaan sen vedet,
ja kun hän lujitti maan perustukset.
30 Jo silloin minä, esikoinen, olin hänen vierellään,
hänen ilonaan päivät pitkät,
kaiken aikaa leikkimässä hänen edessään.
31 Maan kiekko oli leikkikalunani, ilonani olivat ihmislapset".

Kristillinen tradition on nähnyt Viisaudessa "Sanan", joka "oli alussa" ja jonka kautta kaikki on tehty. Tämä merkitsee, että jo luomisen hetki on oleellisesti luonteeltaan Jumalan ja Viisauden, Isän ja Pojan keskustelua. Johanneksen evankeliumissa kirjoitetaan: "Jo alussa Sana oli Jumalan luona. "Kaikki syntyi Sanan voimalla". "Maan perustukset", mikä tarkoittaa koko ihmiskunnan todellisuuden sydäntä, kantavat kuvaa Isän ja Pojan yhteydestä. Suurella syyllä ja hyvin perustavanlaatuisesti varhaisen kirkon muutamat isät käyttivät ilmaisua "semina verbi", mikä tarkoittaa Sanan jäljen läsnäoloa kaikissa luoduissa, kaikissa ihmisissä, kaikessa uskossa ja kaikissa kulttuureissa. Mikään ei ole Pyhälle Kolminaisuudelle vierasta, koska kaikki on tehty Jumalan kuvaksi. Roomalaiskirjeessä puhutaan Pyhästä Hengestä, jonka Jumala on vuodattanut sydämiimme. Pyhä Henki on voima, joka tekee meistä Jumalan temppelein, kodin ja perheen. Johanneksen evankeliumi kertoo meille niistä muutamista sanoista, joita Jeesus puhui oppilailleen viimeisen aterian iltana. Kuinka monia asioita hänen täytyikään kertoa heille ennen kuin hän jätti heidät! Hänellä ei ollut ainoastaan liian vähän aikaa, vaan, mikä tärkeintä, opetuslapset eivät olleet vielä valmiita ymmärtämään asioita, joista hän halusi heille puhua. Siksi Jeesus sanoi: "Kun Totuuden Henki tulee, hän johtaa teidät tuntemaan koko totuuden. Hän ei näet puhu omissa nimissään,

vaan puhuu sen, minkä kuulee, ja ilmoittaa teille, mitä on tuleva". Henki vetää opetuslapsia kohti Jumalan sydäntä, kohti Jumalan maailmaa ja kohti Jumalan elämää, joka rakkauden yhteyttä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen välillä. Jumala, kristittyjen Jumala (ja meidän täytyy ihmetellä, uskovatko monet kristityt Jeesuksen Jumalaan!) ei ole yksinäinen kokonaisuus vaikkakin kuinka voimallinen ja majesteettinen tahansa. Jeesuksen Jumala on kolmen persoonan muodostama "perhe", joka rakastaa toinen toistaan niin paljon, että he ovat yksi. Aivan niin! Kaikkia kutsutaan mukaan olemaan osa tätä erityistä "Jumalan perhettä". Tämä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen yhteys on olemassa avian alussa ja historian lopussa. Kolminaisuuden näköala ympäröi meidät kaikki. Jumalan nimi ja luomakunnan totuus on yhteys. Tällainen näköala on kirkolle tai oikeammin kaikkien kristillisten kirkkojen kaikista haastavin näköala. Haluaisin lisätä kaikkien uskontojen ja ihmisten näköala. Se on haaste elää rakkaudessa. Olemme varmoja siitä, että missä tahansa on rakautta, siellä on Jumalakin. Khalil Gibranin profeetta on tunnistanut tämän hyvin: "Kun rakastat, sinun ei pidä sanoa: Jumala on sydämessäni, vaan mieluummin: Minä olen Jumalan sydämessä".

Voima, jonka Jumala antaa lapsilleen, parantaa ihmiskunnan haavan, jonka epäoikeudenmukaisuus, ahneus, alistaminen ja sota ovat aiheuttaneet. Se antaa voiman nousta ja kävellä kohti yhteyttä. Tämä on ollut Jumalan suunnitelma alusta alkaen. On todella olemassa vastaavuus Jumalan luovan työn ja iankaikkisen elämän välillä. Se, mitä Jumala sanoo, ei ole vailta merkitystä. "Ihmisen ei ole hyvä olla yksin". Ihminen, mies ja nainen, luotiin kolmen persoonan välisen rakkauden kuvaksi, ei yksittäisen Jumalan persoonan kuvaksi. Jokainen ihminen samoin kuin koko ihmiskunta on osallinen tästä yhteydestä. Vain tästä yhteydestä osallisina he voivat pelastua. Juuri tämän vuoksi Vatikanin toinen konsiili muistuttaa kaikkia uskovia, että Jumala ei halunnut pelastaa ihmisiä yksitellen, vaan kootakseen heidät yhteen yhdeksi Jumalan kansaksi. Kirkko, joka on syntynyt tästä yhteydestä, on kutsuttu olemaan hiivana tässä rakkauden yhteisössä. Tämä on ylevä ja kiireellinen tehtävä, joka näyttää sisäisten kiistojen ja väärinymmärryksien pikkumaisuuden ja turhuuden. Yhteisöjemme riidat ja kristillisten kirkkojen väliset kiistat viiltävät syvältä ihmisten yhteyttä. Ne, jotka vastustavat yhteyden voimaa, tulevat pahuuden ruhtinaan työvereiksi. Hän on hajottamisen henki. Tämän vuoksi apostoli Paavali tähdentää yhteyden merkitystä ja voi toistaa yhä uudestaan tänään: "Älkää antako auringon laskea vihanne ylle".

Pyhän Kolminaisuuden juhla jokaiselle meistä painava kutsu asettautua Jumalan voiman alle elämään hänen yhteydessään. Jumala näyttää meille pelastuksen, kuten Vatikanin toinen konsiili sanoo, kokoamalla ihmiset yhteen hänen ympärilleen kuin laajan ja rajattoman perheen. Pelastus tarkoittaa yhteyttä Jumalaan ja kaikkiin ihmisiin.